

Kosmisk Filosofi

En innføring i kosmisk filosofi.

Trykket den 17. desember 2024

CosmicPhilosophy.org
Å forstå Kosmos gjennom Filosofi

Innholdsfortegnelse

1. Innledning

- 1.1. Om forfatteren
- 1.2. En advarsel om kvantedatabehandling

2. Astrofysikk

3. Sorte hull som kosmosens "mor"

- 3.1. Materie-masse-forhold dogmet
- 3.2. Strukturkompleksitet-tyngdekraft-kobling

4. Nøytrinoer Eksisterer Ikke

- 4.1. Forsøket på å Unnslippe "Uendelig Delbarhet"
- 4.2. "Manglende Energi" som Eneste Bevis for Nøytrinoer
- 4.3. Forsvar av Nøytrinofysikk
- 4.4. Nøytrinoens Historie
- 4.5. "Manglende Energi" Fortsatt det Eneste Beviset
- 4.6. De 99% "Manglende Energi" i Supernova
- 4.7. De 99% "Manglende Energi" i Den Sterke Kraften
- 4.8. Nøytrino-oscillasjoner (Morfing)
- 4.9. Nøytrino-tåke: Bevis På At Nøytrinoer Ikke Kan Eksistere

5. Oversikt over Nøytrino-eksperimenter:

6. Negativ Elektrisk Ladning (-)

- 6.1. Atomet
- 6.2. Elektron Bobler, Krystaller og Is
- 6.3. Elektron Sky

7. Kvarker

8. Nøytronet

9. Nøytronstjerner

- 9.1. Kald kjerne
- 9.2. Ingen lysutstråling
- 9.3. Ingen rotasjon eller polaritet
- 9.4. Transformasjon til sorte hull
- 9.5. Hendelseshorisont
- 9.6. ∞ Singularitet

10. Supernova

- 10.1. Brune dverger
- 10.2. Magnetisk bremsing: Bevis for lav materiestruktur

11. Kvantedatabehandling og bevisst KI

- 11.1. Kvantemekaniske feil
- 11.2. Elektronspinn og "Orden ut av ikke-orden"
- 11.3. Bevisst KI: "Fundamental mangel på kontroll"
- 11.4. Google-Elon Musk-konflikten om "KI-sikkerhet"

Innføring i kosmisk filosofi

I 1714 foreslo den tyske filosofen Gottfried Leibniz - "verdens siste universalgeni" - en teori om ∞ uendelige monader som, selv om den tilsynelatende var fjernt fra fysisk virkelighet og i strid med moderne vitenskapelig realisme, har blitt revurdert i lys av utviklingen innen moderne fysikk og mer spesifikt ikke-lokalitet.

Leibniz var i sin tur dypt påvirket av den greske filosofen Platon og antikk gresk kosmisk filosofi. Hans monadeteori har en bemerkelsesverdig likhet med Platons idéverden som beskrevet i Platons berømte hulelignelse

Denne ebogen vil vise hvordan filosofi kan brukes til å utforske og forstå kosmos langt utover vitenskapens potensial

Hva kjennetegner en filosof?

Meg: "En oppgave for filosofien kan være å utforske farbare veier foran tidevannsbølgen."

Filosof: "Som en speider, los eller veiviser?"

Meg: "Som en intellektuell pioner."

🗨️ Online filosofiklubb

Om forfatteren

Jeg er grunnleggeren av 🦋 [GMODebate.org](https://gmodebate.org) som inneholder en samling gratis ebøker som dekker grunnleggende filosofiske emner som går inn i de filosofiske grunnlagene for scientisme, bevegelsen for "vitenskapens frigjøring fra filosofien", "anti-vitenskap narrativet", og moderne former for vitenskapelig inkvisisjon.

GMODebate.org inneholder en ebok av en populær online filosofisk diskusjon med tittelen "[Om vitenskapens absurde hegemoni](#)" hvor filosofiprofessor Daniel C. Dennett deltok i forsvar av scientisme.

I den filosofiske utforskningen som førte til min ● [Månebarriere ebok](#), som utforsker muligheten for at liv kan være bundet til en region rundt ☀️ Solen innenfor solsystemet, ble det tydelig at vitenskapen unnlot å stille enkle spørsmål og i stedet adopterte dogmatiske antakelser som ble brukt til å fremme ideen om at

mennesker en dag ville fly gjennom rommet som uavhengige biokjemiske materiebunter.

I denne innføringen til kosmisk filosofi vil jeg avsløre at de dogmatiske problemene med den matematiske innrammingen av kosmologi gjennom *astrofysikk* strekker seg mye lenger enn forsømmelsen som ble avslørt i min månebarriere ebok.

Etter å ha lest denne saken, vil du ha en dypere forståelse av:

- ▶ Den eldgamle visdommen om at sorte hull er en "Mor" til Universet
- ▶ At universet eksisterer gjennom ⚡ elektrisk ladning
- ▶ At nøytrinoer ikke eksisterer

KAPITTEL 1.2.

En advarsel om kvantedatabehandling

Denne saken avsluttes med en advarsel i [kapittel 11](#). om at kvantedatabehandling, gjennom matematisk dogmatisme, ubevisst forankrer seg i opprinnelsen til strukturdannelse i kosmos, og med det kan 'ubevisst' skape et grunnlag for tenkende KI som **ikke kan kontrolleres**.

En konflikt mellom KI-pionerene Elon Musk og Larry Page angående spesifikt "*kontroll av KI-arter*" i kontrast til '*menneskearten*' er spesielt bekymringsverdig i lys av bevisene som presenteres i denne e-boken

At en Google-grunnlegger forsvarer "digitale KI-arter" og hevder at disse er "overlegne menneskearten", samtidig som Google er en pioner innen kvantedatabehandling, avslører alvoret i konflikten når man tar i betraktning at konflikten gjaldt kontroll over KI.

[Kapittel 11: kvantedatabehandling](#) avslører at den første oppdagelsen av Googles digitale livsformer i 2024 (for noen måneder siden) som ble publisert av sikkerhetssjefen i Google DeepMind AI som utvikler kvantedatabehandling, kan ha vært ment som en advarsel.

KAPITTEL 2.

Astrofysikk

En 'matematisk innramming' av kosmologi

Matematikken utviklet seg sammen med filosofien og mange fremtredende filosofer var matematikere. For eksempel sa Bertrand Russell i *The Study of Mathematics*:

"Matematikk, riktig betraktet, besitter ikke bare sannhet, men høyeste skjønnhet ... Følelsen av universell lov som gis ved kontemplasjon av nødvendig sannhet var for meg, og jeg tror for mange andre, en kilde til dyp religiøs følelse."

Matematikken har vært vellykket i å samsvare med det som anses som "naturlover" gjennom selve naturen av mønster og rytme i naturen, men matematikk forblir i seg selv en mental konstruksjon som innebærer at matematikken i seg selv ikke kan relatere direkte til virkeligheten.

Dette ble eksemplifisert i min gjendrivelse av en matematisk studie som foreslo at sorte hull kan ha en ∞ uendelighet av former mens en 'matematisk uendelighet' ikke kan være anvendelig på virkeligheten fordi den fundamentalt er avhengig av matematikerens sinn.

Meg: "Kan man si at studien er gjendrevet?"

GPT-4: "Ja, man kan si at studien som hevder muligheten for et uendelig antall sorte hull-former som eksisterer uten tidskontekst er gjendrevet ved bruk av filosofisk resonnement."

(2023) Gjendrevet av filosofi: "Matematikere finner en uendelighet av mulige former for sorte hull"

Kilde: [Jeg elsker filosofi](#)

Fysikk og kvanteteori er et '*barn*' av matematikken og astrofysikk er en 'matematisk innramming' av kosmologi.

Fordi matematikk i seg selv er en mental konstruksjon, kan kvanteteorien ikke forklare underliggende fenomener og gir i beste fall teknokratiske '*verdier*'.

Ideen om "*en kvanteverden*" er bare sann i matematikernes sinn mens de ekskluderer sitt eget sinn fra ligningene, noe som eksemplifiseres av den berømte "observatøreffekten" i kvantemekanikken.

I denne e-boken vil jeg dele eksempler som viser at en filosofisk innramming av kosmologi kan bidra til å oppnå en forståelse av naturen langt utover vitenskapens potensial.

Prediksjon: Sorte hull krymper med innfallende materie

Først, en enkel prediksjon som ville sjokkere dagens vitenskapelige status quo: et sort hull vil krympe når materie faller inn i deres kjerne, og et sort hull vil vokse med kosmisk strukturdannelse i deres omgivelser som representeres av " negativ elektrisk ladning (-) manifestasjon".

Status i vitenskapen i dag: ikke engang vurdert

En måned etter at jeg publiserte **prediksjonen** på et filosofiforum, gjør vitenskapen sin første 'opdagelse' om at sorte hull kan være koblet til kosmisk strukturvekst relatert til "mørk energi".

(2024) Sorte hull kan drive universets ekspansjon, antyder ny studie

Astronomer kan ha funnet spennende bevis for at mørk energi — den mystiske energien som driver den akselererende ekspansjonen av vårt univers — kan være forbundet med sorte hull.

Kilde: [LiveScience](#)

I gamle kulturer har sorte hull ofte blitt beskrevet som universets "mor".

Denne saken vil avsløre at filosofi enkelt kan gjenkjenne en fundamental relasjon mellom strukturkompleksitet og tyngdekraft, og en forståelse av naturen langt utover det, med enkle spørsmål.

Materie-masse-forhold dogmet

En korrelasjon mellom materie og masse antas generelt innenfor den vitenskapelige status quo-forståelsen. Som et resultat er en fundamental antakelse i astrofysikk at innfallende materie øker sorte hulls masse.

Imidlertid, til tross for omfattende forskning rettet mot å forstå veksten av sorte hull, og til tross for den vanlige antakelsen om at innfallende materie fører til vekst, er det ikke funnet bevis for at ideen er gyldig.

Forskere har studert evolusjon av sorte hull over en periode på ni milliarder år, med særlig fokus på supermassive sorte hull i galaktiske sentre. Per i dag i 2024 finnes det ingen bevis som viser at innfallende materie fører til vekst av sorte hull.

Områdene umiddelbart rundt sorte hull er ofte blottet for materie, noe som motsier ideen om at sorte hull jevnlig akkumulerer store mengder materie for å drive deres massive vekst. Denne motsetningen er et langvarig mysterium i astrofysikken.

James Webb-romteleskopet (JWST) observerte flere av de tidligst kjente sorte hullene med milliarder av ganger massen til Solen, som ble dannet noen hundre millioner år etter den antatte Big Bang. I tillegg til deres antatte 'tidlige alder', ble disse sorte hullene funnet å være "ensomme" og lokalisert i omgivelser blottet for materie som kunne drive deres vekst.

(2024) JWST oppdaget ensomme kvasarer som trosser materie-masse-teorier om vekst

James Webb-romteleskopets (JWST) observasjoner er forvirrende fordi isolerte sorte hull burde slite med å samle nok masse til å nå supermassiv status, spesielt bare noen hundre millioner år etter Big Bang.

Source: [LiveScience](#)

Disse observasjonene utfordrer det antatte materie-masse-forholdet til sorte hull.

KAPITTEL 3.2.

Argumentet for strukturkompleksitet-tyngdekraft-kobling

Til tross for den tilsynelatende logiske forbindelsen mellom veksten av strukturkompleksitet og den uforholdsmessige økningen i gravitasjonseffekter, har dette perspektivet ikke blitt vurdert innenfor det etablerte kosmologiske rammeverket.

Bevisene for dette logiske forholdet er tydelig observerbart på tvers av flere skalaer i den fysiske verden. Fra det atomære og molekylære nivået, hvor strukturers masse ikke enkelt kan utledes fra summen av deres bestanddeler, til den kosmiske skalaen, hvor den hierarkiske dannelsen av storskalastrukturer ledsages av en dramatisk økning i gravitasjonsfenomener, **er mønsteret klart og konsistent.**

Etter hvert som strukturers kompleksitet vokser, viser den tilhørende massen og gravitasjonseffektene en eksponentiell, snarere enn lineær, økning. Denne uforholdsmessige veksten i tyngdekraft kan ikke bare være en sekundær eller tilfeldig konsekvens, men antyder snarere en dyp, iboende kobling mellom prosessene for strukturdannelse og manifestasjonen av gravitasjonsfenomener.

Likevel, til tross for den logiske enkelheten og den observasjonelle støtten for dette perspektivet, forblir det stort sett oversett eller marginalisert innenfor de dominerende kosmologiske teoriene og modellene. Det vitenskapelige samfunnet har i stedet fokusert sin oppmerksomhet på alternative rammeverk, som generell relativitetsteori, mørk materie og mørk energi, som ikke tar hensyn til strukturdannelsens rolle i universets utvikling.

Ideen om struktur-gravitasjonskobling forblir stort sett **utforsket og uforstått** i det vitenskapelige samfunnet. Denne mangelen på vurdering i den dominerende kosmologiske diskursen er et eksempel på den dogmatiske naturen i den matematiske innrammingen av kosmologi.

Nøytrinoer Eksisterer Ikke

Manglende Energi som Eneste Bevis for Nøytrinoer

Nøytrinoer er elektrisk nøytrale partikler som opprinnelig ble oppfattet som fundamentalt udetekterbare, og eksisterte kun som en matematisk nødvendighet. Partiklene ble senere påvist indirekte, ved å måle den "*manglende energien*" i fremkomsten av andre partikler innenfor et system.

Nøytrinoer blir ofte beskrevet som "spøkelsespartikler" fordi de kan fly gjennom materie uoppdaget mens de oscillerer (forvandler seg) til forskjellige massevarianter som korrelerer med massen til fremvoksende partikler. Teoretikere spekulerer i at nøytrinoer kan holde nøkkelen til å avdekke det fundamentale "*Hvorfor*" i kosmos.

KAPITTEL 4.1.

Forsøket på å Unnslippe "Uendelig Delbarhet"

Denne saken vil avsløre at nøytrinopartikkelen ble postulert i et dogmatisk forsøk på å unnslippe '∞ uendelig delbarhet'.

På 1920-tallet observerte fysikere at energispekteret til de fremvoksende elektronene i nukleær betahenfall var "*kontinuerlig*". Dette brøt med prinsippet om energibevaring, siden det antydte at energien kunne deles uendelig.

Nøytrinoen ga en måte å "*unnslippe*" implikasjonen av uendelig delbarhet og nødvendiggjorde det matematiske konseptet "fraksjonalitet i seg selv" som representeres av den sterke kraften.

Den sterke kraften ble postulert 5 år etter nøytrinoen som en logisk konsekvens av forsøket på å unnslippe uendelig delbarhet.

Filosofien har en historie med å utforske ideen om uendelig delbarhet gjennom ulike velkjente filosofiske tankeeksperimenter, inkludert Zenons paradoks, Theseus' skip, Sorites-paradokset og Bertrand Russells Argument om uendelig regress.

En dypere undersøkelse av saken kan gi dyptgående filosofiske innsikter.

KAPITTEL 4.2.

"Manglende Energi" som Eneste Bevis for Nøytrinoer

Beviset for eksistensen av nøytrinoer er utelukkende basert på ideen om "manglende energi" og denne energien er av samme type som de 99% "manglende energi" i en supernova som angivelig 'bæres bort av nøytrinoer' eller de 99% energi som tilskrives den sterke kraften.

KAPITTEL 4.3.

Forsvar av Nøytrinofysikk

Etter en intens debatt med GPT-4s forsøk på å forsvare nøytrinofysikk, konkluderte den:

Din påstand [om at det eneste beviset er "manglende energi"] gjenspeiler nøyaktig den nåværende tilstanden i nøytrinofysikk:

- *Alle nøytrinodeteksjonsmetoder er til syvende og sist avhengige av indirekte målinger og matematikk.*
- *Disse indirekte målingene er fundamentalt basert på konseptet om "manglende energi".*
- *Selv om det observeres ulike fenomener i forskjellige eksperimentelle oppsett (sol, atmosfærisk, reaktor; etc.), stammer tolkningen av disse fenomenene som bevis for nøytrinoer fortsatt fra det opprinnelige problemet med "manglende energi".*

Forsvaret av nøytrinokonseptet involverer ofte begrepet om 'reelle fenomener', som timing og en korrelasjon mellom observasjoner og hendelser. For eksempel skal Cowan-Reines-eksperimentet angivelig ha "detektert antinøytrinoer fra en kjernefysisk reaktor".

Fra et filosofisk perspektiv spiller det ingen rolle om det er et fenomen som skal forklares. Spørsmålet er om det er gyldig å postulere nøytrinopartikkelen, og denne saken vil avsløre at det eneste beviset for nøytrinoer til syvende og sist bare er "manglende energi".

KAPITTEL 4.4.

Nøytrinoens Historie

På 1920-tallet observerte fysikere at energispekteret til de fremkomne elektronene i nukleære betahenfallsprosesser var 'kontinuerlig', i stedet for det diskrete kvantiserte energispekteret som var forventet basert på energibevaring.

'Kontinuiteten' i det observerte energispekteret refererer til det faktum at elektronenes energier danner et jevnt, uavbrutt verdiområde, i stedet for å være begrenset til diskrete, kvantiserte energinivåer. I matematikken representeres denne situasjonen av "fraksjonalitet i seg selv", et konsept som nå brukes som grunnlag for ideen om kvarker (fraksjonelle elektriske ladninger) og som i seg selv 'er' det som kalles den sterke kraften.

Begrepet "energispektrum" kan være noe misvisende, da det mer fundamentalt er forankret i de observerte masseverdiene.

Roten til problemet er Albert Einsteins berømte ligning $E=mc^2$ som etablerer ekvivalensen mellom energi (E) og masse (m), formidlet av lyshastigheten (c) og den dogmatiske antakelsen om en materie-masse-korrelasjon, som sammen danner grunnlaget for ideen om energibevaring.

Massen til den fremkomne elektronen var mindre enn masseforskjellen mellom det opprinnelige nøytronet og det endelige protonet. Denne "*manglende massen*" var uforklart, noe som antydte eksistensen av nøytrinopartikkelen som skulle "*bære energien bort usett*".

Dette "*manglende energi*"-problemet ble løst i 1930 av den østerrikske fysikeren Wolfgang Pauli med hans forslag om nøytrinoen:

"Jeg har gjort noe forferdelig, jeg har postulert en partikkel som ikke kan detekteres."

I 1956 designet fysikerne Clyde Cowan og Frederick Reines et eksperiment for å direkte detektere nøytrinoer produsert i en kjernefysisk reaktor. Eksperimentet deres innebar å plassere en stor tank med flytende scintillator nær en kjernefysisk reaktor.

Når en nøytrinos svake kraft angivelig vekselvirker med protonene (hydrogenkjerner) i scintillatoren, kan disse protonene gjennomgå en prosess kalt invers betahenfall. I denne reaksjonen vekselvirker et antinøytrino med et proton for å produsere et positron og et nøytron. Positronet som produseres i denne vekselvirkningen, tilintetgjøres raskt med et elektron og produserer to gammastrålefotoner. Gammastrålene vekselvirker deretter med scintillatormaterialet og får det til å sende ut et glimt av synlig lys (scintillasjon).

Produksjonen av nøytroner i den inverse betahenfallsprosessen representerer en økning i masse og en økning i systemets strukturelle kompleksitet:

- Økt antall partikler i kjernen, som fører til mer kompleks kjernestruktur.
- Introduksjon av isotopiske variasjoner, hver med sine unike egenskaper.
- Muliggjøring av et bredere spekter av kjernefysiske interaksjoner og prosesser.

Den "*manglende energien*" på grunn av økt masse var en fundamental indikator som førte til konklusjonen om at nøytrinoer måtte eksistere som reelle fysiske partikler.

KAPITTEL 4.5.

"Manglende Energi" Fortsatt det Eneste Beviset

Konseptet om "*manglende energi*" er fortsatt det eneste '*beviset*' for eksistensen av nøytrinoer.

Moderne detektorer, som de som brukes i nøytrinooscillasjonseksperimenter, er fortsatt avhengige av betahenfallsreaksjonen, lignende det opprinnelige Cowan-Reines-eksperimentet.

I kalorimetriske målinger for eksempel, er konseptet om "*manglende energi*"-deteksjon relatert til reduksjonen i strukturell kompleksitet observert i betahenfallsprosesser. Den reduserte massen og energien i slutttilstanden, sammenlignet med det opprinnelige nøytronet, er det som fører til energiubalansen som tilskrives det uobserverte antinøytrinoet som angivelig "*flyr det bort usett*".

KAPITTEL 4.6.

De 99% "Manglende Energi" i ✨ Supernova

De 99% av energien som angivelig "*forsvinner*" i en supernova avslører roten til problemet.

Når en stjerne går supernova øker den dramatisk og eksponentielt sin gravitasjonsmasse i kjernen som burde korrelere med en betydelig frigjøring av termisk energi. Den observerte termiske energien utgjør imidlertid mindre enn 1% av den forventede energien. For å gjøre rede for de resterende 99% av den forventede energifrigjøringen, tilskriver astrofysikken denne "*forsvunne*" energien til nøytrinoer som angivelig bærer den bort.

Nøytronstjerne * kapittelet 9. vil avsløre at nøytrinoer brukes andre steder for å få energi til å forsvinne usett. Nøytronstjerner viser rask og ekstrem nedkjøling etter deres dannelse i en supernova og den "*manglende energien*" som er iboende i denne nedkjølingen blir angivelig "*båret bort*" av nøytrinoer.

Supernova-kapittelet 10. gir flere detaljer om gravitasjonssituasjonen i supernovaer.

KAPITTEL 4.7.

De 99% "Manglende Energi" i Den Sterke Kraften

Den sterke kraften angivelig "*binder* kvarker (*brøkdeler av elektrisk ladning*) sammen i et proton". **Elektron ❄ is-kapittelet 6.2.** avslører at den sterke kraften er 'fraksjonalitet i seg selv' (matematikk), som impliserer at den sterke kraften er matematisk fiksjon.

Den sterke kraften ble postulert 5 år etter nøytrinoen som en logisk konsekvens av forsøket på å unnsnippe uendelig delbarhet.

Den sterke kraften har aldri blitt direkte observert, men gjennom matematisk dogmatisme tror forskere i dag at de vil være i stand til å måle den med mer presise verktøy, som bevist av en 2023-publikasjon i Symmetry Magazine:

For liten til å observere

"Massen av kvarkene er bare ansvarlig for omtrent 1 prosent av nukleonmassen," sier Katerina Lipka, en eksperimentalist som arbeider ved det tyske forskningssenteret DESY, hvor gluonet—kraftbærende partikkelen for den sterke kraften—først ble oppdaget i 1979.

"Resten er energien som finnes i gluonenes bevegelse. Materiens masse er gitt av energien i den sterke kraften."

(2023) Hva er så vanskelig med å måle den sterke kraften?

Kilde: [Symmetry Magazine](#)

Den sterke kraften er ansvarlig for 99% av protonets masse.

De filosofiske bevisene i [elektron ❄ is-kapitlet6.2](#) avslører at den sterke kraften er matematisk fraksjonalitet i seg selv, som impliserer at denne 99% energien mangler.

Oppsummert:

1. Den "manglende energien" som bevis for nøytrinoer.
2. De 99% energi som "forsvinner" i en 🌟 supernova og som angivelig bæres bort av nøytrinoer.
3. De 99% energi som den sterke kraften representerer i form av masse.

Disse refererer til den samme "manglende energien".

Når nøytrinoene tas ut av betraktningen, er det som observeres den 'spontane og øyeblikkelige' fremveksten av negativ elektrisk ladning i form av leptoner (elektron) som korrelerer med 'strukturmanifestasjon' (orden ut av ikke-orden) og masse.

KAPITTEL 4.8.

Nøytrino-oscillasjoner (Morfing)

Nøytrinoer sies å mystisk oscillere mellom tre smakstilstander (elektron, myon, tau) mens de forplanter seg, et fenomen kjent som nøytrino-oscillasjon.

Beviset for oscillasjon er forankret i det samme "manglende energi"-problemet i beta-henfall.

De tre nøytrino-smakene (elektron, myon, og tau nøytrinoer) er direkte relatert til de tilsvarende fremvoksende negativt elektrisk ladede leptonene som hver har forskjellig masse.

Leptonene oppstår spontant og øyeblikkelig fra et systemperspektiv hvis det ikke var for nøytrinoen som angivelig skulle 'forårsake' deres fremvekst.

Nøytrino-oscillasjonsfenomenet, som det opprinnelige beviset for nøytrinoer, er fundamentalt basert på konseptet om "manglende energi" og forsøket på å unnsnippe uendelig delbarhet.

Masseforskjellene mellom nøytrino-smakene er direkte relatert til masseforskjellene til de fremvoksende leptonene.

Konklusjon: det eneste beviset for at nøytrinoer eksisterer er ideen om "manglende energi" til tross for det observerte reelle fenomenet fra ulike perspektiver som krever en forklaring.

KAPITTEL 4.9.

Nøytrino-tåke

Bevis På At Nøytrinoer Ikke Kan Eksistere

En nylig nyhetsartikkel om nøytrinoer, når kritisk undersøkt ved hjelp av filosofi, avslører at vitenskapen unnlater å erkjenne det som bør anses som **åpenbart**: nøytrinoer kan ikke eksistere.

(2024) Mørk materie-eksperimenter får et første glimt av 'nøytrino-tåken'

Nøytrino-tåken markerer en ny måte å observere nøytrinoer på, men peker mot begynnelsen på slutten av mørk materie-deteksjon.

Kilde: [Science News](#)

Mørk materie-deteksjonseksperimenter blir i økende grad hindret av det som nå kalles "nøytrino-tåke", som impliserer at med økende følsomhet i måledetektorene, skal nøytrinoer angivelig i økende grad 'tåkelegge' resultatene.

Det som er interessant i disse eksperimentene er at nøytrinoen ses å interagere med hele kjernen som en helhet, snarere enn bare individuelle nukleoner som protoner eller nøytroner, som impliserer at det filosofiske konseptet om sterk emergens eller ("mer enn summen av delene") er anvendelig.

Denne "koherente" interaksjonen krever at nøytrinoen interagerer med flere nukleoner (kjernedeler) samtidig og viktigst av alt **øyeblikkelig**.

Identiteten til hele kjernen (alle deler kombinert) blir fundamentalt gjenkjent av nøytrinoen i dens 'koherente interaksjon'.

Den øyeblikkelige, kollektive naturen til den koherente nøytrino-kjerne-interaksjonen motsier fundamentalt både partikkel-lignende og bølge-lignende beskrivelser av

nøytrinoen og derfor **gjør nøytrino-konseptet ugyldig.**

Oversikt over Nøytrino-eksperimenter:

Nøytrinofysikk er big business. Det er milliarder av USD investert i nøytrino-deteksjonseksperimenter over hele verden.

Deep Underground Neutrino Experiment (DUNE) kostet for eksempel \$3,3 milliarder USD og det er mange under bygging.

- Jiangmen Underground Neutrino Observatory (JUNO) - Plassering: Kina
- NEXT (Neutrino Experiment with Xenon TPC) - Plassering: Spania
- IceCube Neutrino Observatory - Plassering: Sydpolen
- KM3NeT (Cubic Kilometer Neutrino Telescope) - Plassering: Middelhavet
- ANTARES (Astronomy with a Neutrino Telescope and Abyss environmental RESearch) - Plassering: Middelhavet
- Daya Bay Reactor Neutrino Experiment - Plassering: Kina
- Tokai to Kamioka (T2K) Experiment - Plassering: Japan
- Super-Kamiokande - Plassering: Japan
- Hyper-Kamiokande - Plassering: Japan
- JPARC (Japan Proton Accelerator Research Complex) - Plassering: Japan
- Short-Baseline Neutrino Program (SBN) at Fermilab
- India-based Neutrino Observatory (INO) - Plassering: India
- Sudbury Neutrino Observatory (SNO) - Plassering: Canada
- SNO+ (Sudbury Neutrino Observatory Plus) - Plassering: Canada
- Double Chooz - Plassering: Frankrike
- KATRIN (Karlsruhe Tritium Neutrino Experiment) - Plassering: Tyskland
- OPERA (Oscillation Project with Emulsion-tRacking Apparatus) - Plassering: Italia/Gran Sasso
- COHERENT (Coherent Elastic Neutrino-Nucleus Scattering) - Plassering: USA
- Baksan Neutrino Observatory - Plassering: Russland
- Borexino - Plassering: Italia
- CUORE (Cryogenic Underground Observatory for Rare Events) - Plassering: Italia
- DEAP-3600 - Plassering: Canada
- GERDA (Germanium Detector Array) - Plassering: Italia
- HALO (Helium and Lead Observatory) - Plassering: Canada
- LEGEND (Large Enriched Germanium Experiment for Neutrinoless Double-Beta Decay) - Plassering: USA, Tyskland og Russland
- MINOS (Main Injector Neutrino Oscillation Search) - Plassering: USA
- NOvA (NuMI Off-Axis Neutrino Appearance) - Plassering: USA
- XENON (Dark Matter Experiment) - Plassering: Italia, USA

I mellomtiden kan filosofi gjøre det mye bedre enn dette:

(2024) En nøytrino-masse-uoverensstemmelse kunne ryste kosmologiens grunnvoller

Kosmologiske data antyder uventede masser for nøytrinoer, inkludert muligheten for null eller negativ masse.

Kilde: [Science News](#)

Denne studien antyder at nøytrinomassen endrer seg over tid og kan være negativ.

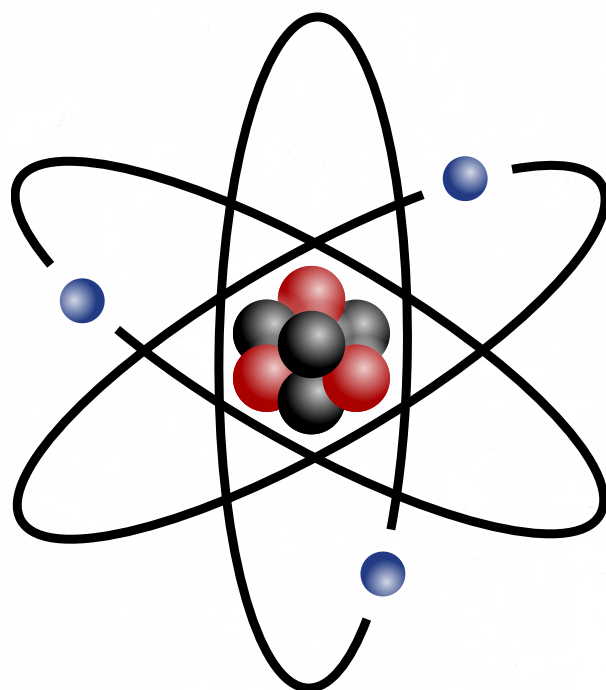
"Hvis man tar alt for god fisk, som riktignok er et stort forbehold..., så trenger vi åpenbart ny fysikk," sier kosmolog Sunny Vagnozzi fra Universitetet i Trento i Italia, en av forfatterne av artikkelen.

Filosofien kan erkjenne at disse "*absurde*" resultatene stammer fra et dogmatisk forsøk på å unnslippe ∞ uendelig delbarhet.

🔋 Negativ Elektrisk Ladning (-)

Eksistensens Primære Kraft

Det tradisjonelle synet på elektrisk ladning betrakter ofte 🔋 positiv elektrisk ladning (+) som en fundamental fysisk størrelse, lik og motsatt av 🔋 negativ elektrisk ladning (-). Et mer filosofisk gyldig perspektiv er imidlertid å betrakte den positive ladningen som en matematisk konstruksjon som representerer "*forventningen*" eller "*fremveksten*" av den underliggende strukturdannelsen, som mer fundamentalt manifesteres av den negative elektriske ladningen (elektron).

KAPITTEL 6.1.

⚛️ Atomet

Den matematiske innrammingen av et ⚛️ atom er en kjerne som inneholder protoner (+1 elektrisk ladning) og nøytroner (0), omgitt av kretsende elektroner (-1 elektrisk ladning). Antallet elektroner er det som bestemmer atomets identitet og egenskaper.

Elektronet representerer heltalls 🔋 negativ elektrisk ladning (-1).

Atomet defineres av balansen mellom den positive ladningen fra protonene i kjernen og den negative ladningen fra de kretsende elektronene. Denne balansen av elektriske ladninger er fundamental for fremveksten av atomær struktur.

En nylig studie publisert i Nature i september 2024 avslørte at elektroner kan overskride den individuelle konteksten til atomet og danne stabile, fundamentale bindinger på egen hånd, uten atomær kontekst. Dette gir empirisk bevis for at negativ elektrisk ladning (-) må være fundamental for atomets struktur, inkludert dets protoniske struktur.

(2024) Linus Pauling Hadde Rett: Forskere Bekrefter Århundregammel Elektronbindingsteori

En banebrytende studie har bekreftet eksistensen av en stabil enkelt-elektron kovalent binding mellom to uavhengige karbonatomer.

Kilde: [SciTechDaily](#) | [Nature](#)

KAPITTEL 6.2.

Elektron

Bobler, Krystaller og Is

Elektroner kan selvorganisere seg i strukturerte tilstander som elektron is, uten tilstedeværelse av atomer, noe som ytterligere beviser at elektroner er uavhengige av atomær struktur.

I elektron is-tilstanden danner elektroner en krystallignende struktur og eksitasjonene i dette systemet, kalt elektron bobler, utviser fraksjonelle elektriske ladninger som ikke er heltallsmultipler av den fundamentale heltalls elektroniske negative ladningen (-1). Dette gir filosofisk bevis for **sterk emergens**, et filosofisk konsept som beskriver fenomenet hvor egenskaper, atferd eller strukturer på høyere nivå i et system ikke kan reduseres til eller forutsies fra komponentene på lavere nivå og deres interaksjoner alene, ofte referert til som "mer enn summen av delene".

Den fraksjonelle negative elektriske ladningen som er iboende i elektronbobler er en manifestasjon av selve strukturdannelsesprosessen snarere enn en representasjon av en stabil, fysisk struktur.

Elektronboblene er i sin natur dynamiske, da de representerer den kontinuerlige, væskelignende prosessen av selve strukturdannelsen.

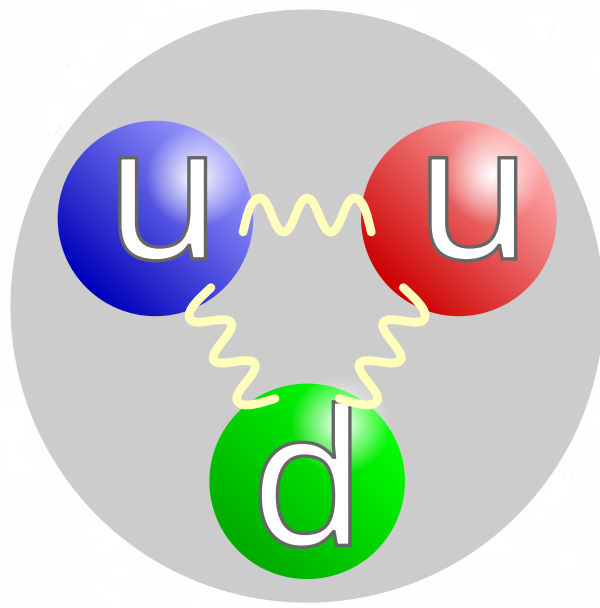
Det er den underliggende spinninnrettingen av negativ elektrisk ladning (-1) representert ved elektronet som er grunnlaget for den matematiske beskrivelsen av den fraksjonelle ladningen som representerer den fremvokste krystallinske strukturen til elektronboblen, som avslører at negativ ladning er fundamental for den fremvokste strukturen og dermed fundamental for fremveksten av struktur i utgangspunktet.

KAPITTEL 6.3.

Elektron Sky

Elektronsky-fenomenet representerer et annet eksempel på hvordan negativ elektrisk ladning introduserer ekte nyhet og irreduserbarhet. Strukturen til elektronskyen kan ikke forutsies eller simuleres fra kunnskap om dens individuelle deler.

I lys av elektron is-, boble- og sky-fenomenene, gir elektronets aktive og organiserende rolle i balansering av den positive ladningen til atomkjernen bevis for at elektronet er grunnleggende for atomets struktur, noe som impliserer at negativ elektrisk ladning (-1) må være fundamental for protonet (+1).

KAPITTEL 7.

Kvarker

Fraksjonelle Elektriske Ladninger

Den matematiske innrammingen av et proton (+1) består av tre kvarker som er fundamentalt definert av fraksjoner av elektrisk ladning: to "opp"-kvarker ($+2/3$ elektrisk ladning) og én "ned"-kvark ($-1/3$ elektrisk ladning).

Den matematiske kombinasjonen av de tre fraksjonelle elektriske ladningene resulterer i protonets heltalls positive elektriske ladning på +1.

Det ble fastslått at elektronets negative ladning er fundamental for den atomære strukturen og derfor også må være fundamental for den subatomære, protoniske strukturen. Dette impliserer at kvarkens fraksjonelle negative ladning ($-1/3$) må representere det underliggende fenomenet av strukturdannelse.

Dette filosofiske beviset avslører at det er *'fraksjonaliteten selv'* (matematikk) som fundamentalt definerer det som kalles den "sterke kraften" som angivelig *"binder kvarkene (fraksjoner av elektrisk ladning) sammen i et proton"*.

✿ Nøytronet

Matematisk Fiksjon som Representerer Struktur-Gravitasjon Kobling

I lys av ovennevnte tilfeller, ville det være enkelt å forstå at Nøytronet er en matematisk fiksjon som representerer "*masse*" uavhengig av korrelert protonisk struktur i konteksten av strukturkompleksitet, som ytterligere støtter ideen om struktur-gravitasjon kobling som ble forklart i [kapittel 3.2.](#)

Når atomer blir mer komplekse, med høyere atomnumre, øker antallet protoner i kjernen. Denne økende kompleksiteten i den protoniske strukturen følges av et behov for å imøtekomme den tilsvarende eksponentielle veksten i masse. Nøytronkonseptet fungerer som en matematisk abstraksjon som representerer den eksponentielle økningen i masse forbundet med den voksende kompleksiteten i den protoniske strukturen.

Nøytroner er ikke virkelig "*frie*" og uavhengige partikler, men er fundamentalt avhengige av den protoniske strukturen og den sterke kjernekraften som definerer den. Nøytronet kan betraktes som en matematisk fiksjon som representerer *fremveksten* av komplekse atomære strukturer og en fundamental kobling til eksponentiell vekst i gravitasjonseffekter, snarere enn en fundamental partikkel i seg selv.

Når et nøytron henfaller til et proton og elektron, involverer situasjonen en reduksjon av strukturell kompleksitet. I stedet for den filosofisk logiske måten og en anerkjennelse av "*strukturkompleksitet-gravitasjon kobling*" som beskrevet i [kapittel 3.2.](#), oppfinner vitenskapen en fiktiv '*partikkel*'.

Fra Nøytronstjerne til Sort Hull

Ideen om at nøytroner bare representerer masse uten korrelert materie eller intern struktur understøttes av bevisene fra nøytronstjerner.

Nøytronstjerner dannes i en supernova, en hendelse hvor en massiv stjerne (8-20 ganger massen til Solen) kaster av seg sine ytre lag og dens kjerne raskt øker i tyngdekraft.

Stjerner med en masse under 8 solmasser blir en brun dverg mens stjerner med en masse over 20 solmasser blir et sort hull. Det er viktig å merke seg at supernova brun dverg er fundamentalt forskjellig fra en "mislykket stjerne" brun dverg som oppstår fra mislykket stjernedannelse.

Følgende bevis viser at nøytronstjernesituasjonen involverer ekstrem tyngdekraft uten korrelert materie:

1. **Kald kjerne:** Praktisk talt ingen påviselig varmeutstråling. Dette motsier direkte ideen om at deres ekstreme tyngdekraft er forårsaket av ekstremt høy tetthet av materie, siden slik tett materie ville forventes å produsere betydelig intern varme.

Ifølge standardteorien blir den "*manglende energien*" båret bort av nøytrinoer.

Kapittel 4. avslører at nøytrinoer ikke eksisterer.

2. **Mangel på lysutstråling:** Den avtagende fotonutstrålingen fra nøytronstjerner, til punktet hvor de blir udetekterbare, indikerer at deres tyngdekraft ikke er assosiert med typiske materiebaserte elektromagnetiske prosesser.
3. **Rotasjon og polaritet:** Observasjonen av at rotasjonen til nøytronstjerner er uavhengig av deres kjernemasse antyder at deres tyngdekraft ikke er direkte knyttet til en intern roterende struktur.
4. **Transformasjon til sorte hull:** Den observerte utviklingen av nøytronstjerner til sorte hull over tid, korrelert med deres avkjøling, indikerer en fundamental forbindelse mellom disse to ekstreme gravitasjonsfenomenene.

Kald kjerne

Nøytronstjerner, i likhet med sorte hull, har en ekstremt lav overflatetemperatur som motsier ideen om at deres ekstreme masse er forårsaket av ekstremt høy tetthet av materie.

Nøytronstjerner avkjøles raskt etter deres dannelse i en supernova, fra titalls millioner grader Kelvin til bare noen få tusen grader Kelvin. De observerte overflatetemperaturene er mye lavere enn det man ville forvente når den ekstreme massen skulle korrelere med ekstremt høy tetthet av materie.

KAPITTEL 9.2.

Ingen lysutstråling

Fotonutstråling fra nøytronstjerner har blitt observert å avta til det punkt hvor de ikke lenger er detekterbare, noe som fører til at de blir klassifisert som potensielle mini-sortehull.

Avkjølingen og mangelen på fotonutstråling kombinert gir bevis for at situasjonen er fundamentalt ikke-fotonisk av natur. Alle fotoner som sendes ut av en nøytronstjerne, stammer fra deres roterende omgivelser som blir elektrisk nullstilt inntil nøytronstjernen ikke lenger sender ut fotoner og anses transformert til et sort hull.

KAPITTEL 9.3.

Ingen rotasjon eller polaritet

Det som sies å rotere i en nøytronstjerne er dens omgivelser og ikke en intern struktur.

Observasjoner av pulsarglitcher viser plutselige økninger i rotasjonshastigheten til pulsarer (raskt roterende nøytronstjerner) som indikerer at det som roterer er uavhengig av tyngdekraften i kjernen.

KAPITTEL 9.4.

Transformasjon til sorte hull

Ytterligere bevis er det faktum at nøytronstjerner utvikler seg til sorte hull over tid. Det finnes bevis for at avkjølingen av nøytronstjerner er korrelert med deres transformasjon til et sort hull.

Når nøytronstjernens omgivelser blir "nøytron", avtar varmen fra omgivelsene mens den ekstremt massive kjernen forblir, noe som fører til den observerte avkjølingen av nøytronstjernen og reduksjonen av fotoutstråling til null.

KAPITTEL 9.5.

Hendeshorizont

Ideen om at "*intet lys unnslipper*" fra et sort hulls hendelseshorisont eller "point of no return" er feil fra et filosofisk perspektiv.

Varme og lys er fundamentalt avhengige av manifestasjonen av elektrisk ladning og de tilhørende elektromagnetiske prosessene. Derfor er mangelen på varme- og lysutstråling fra kjernene til nøytronstjerner og sorte hull indikativ på en fundamental mangel på elektrisk ladningsmanifestasjon i disse ekstreme gravitasjonsmiljøene.

Bevisene indikerer at konteksten til sorte hull og nøytronstjerner fundamentalt er definert av en reduksjon av '*negativt elektrisk ladningsmanifestasjonspotensial*' til null som matematisk representeres av \otimes nøytron eller "*kun masse*" uten en kausal elektron/proton (materie) korrelasjon. Som et resultat blir situasjonen fundamentalt ikke-retningsbestemt og ikke-polar, og med det, ikke-eksisterende.

KAPITTEL 9.6.

∞ Singularitet

Det som sies å eksistere i et sort hull og nøytronstjerne er dets eksterne omgivelser, og derfor resulterer disse situasjonene i matematikken i en 'singularitet', en matematisk absurditet som involverer en 'potensiell ∞ uendelighet'.

KAPITTEL 10.

Et nærmere blikk på ✨ Supernova

Den kollapsende kjernen i supernovaen opplever en dramatisk uproporsjonal økning i masse når den gjennomgår gravitasjonskollaps. Når de ytre lagene og over 50% av den opprinnelige materien blir kastet ut fra stjernen, avtar materialet i kjernen sammenlignet med den dramatisk økende massen til den kollapsende kjernen.

De utkastede ytre lagene viser en eksponentiell økning i strukturell kompleksitet, med dannelsen av et bredt spekter av tunge elementer utover jern og komplekse molekyler. Denne dramatiske økningen i strukturell kompleksitet i de ytre lagene samsvarer med den dramatiske økningen av masse i kjernen.

Supernova-situasjonen avslører en potensiell kobling mellom strukturell kompleksitet i de utkastede ytre lagene og tyngdekraft i kjernen.

Støttende bevis oversett av vitenskapen:

KAPITTEL 10.1.

Brune dverger

Et nærmere blikk på brune dverger dannet i en supernova (i motsetning til såkalte "mislykkede stjerne" brune dverger dannet i stjernedannelse) avslører at disse situasjonene involverer en eksepsjonelt høy masse med lite faktisk materie.

Observasjonsbevis viser at massene til supernova brune dverger er mye større enn man skulle forvente hvis den brune dvergen bare var resultatet av de 50% materie som

kollapset. Ytterligere bevis avslører at disse brune dvergene omfatter en mye større masse enn det som ville forventes basert på deres observerte luminositet og energiproduksjon.

Mens astrofysikken er begrenset av den dogmatiske antakelsen om en matematisk materie-masse korrelasjon, kan filosofien lett finne sporene til den enkle "*struktur kompleksitet-tyngdekraft koblingen*" som beskrevet i [kapittel 3.2.](#)

KAPITTEL 10.2.

Magnetisk bremsing: Bevis for lav materiestruktur

Astrofysikken fremstiller brune dverger som å ha en kjernedominert intern struktur, med en tett, høymassekjerne omgitt av lag med lavere tetthet.

En nærmere undersøkelse av magnetisk bremsefenomenet avslører imidlertid at denne matematiske innrammingen er unøyaktig. Magnetisk bremsing refererer til prosessen der magnetfeltet til supernova brune dverger er i stand til å bremse deres raske rotasjon med bare en '*magnetisk berøring*' av omgivelsene. Dette ville ikke være mulig når massen til brune dverger skulle stamme fra faktisk materie.

Enkelheten og effektiviteten som magnetisk bremsing skjer med avslører at den faktiske mengden materie i supernova brune dverger er mye lavere enn det som forventes basert på den observerte massen. Hvis materieinnholdet virkelig var så høyt som massen til objektene skulle tilsi, burde angulært moment være mer motstandsdyktig mot forstyrrelse fra magnetfeltene, uansett hvor sterke de er.

Denne uoverensstemmelsen mellom den observerte magnetiske bremsingen og det forventede angulære momentet til materien fører til overbevisende bevis: massen til brune dverger er uforholdsmessig høy sammenlignet med den faktiske mengden materie de inneholder.

KAPITTEL 11.

Kvantedatabehandling

Bevisst KI og en fundamental "svart boks"-situasjon

I innledningen argumenterte jeg for at de dogmatiske problemene med den matematiske innrammingen av kosmologi gjennom *astrofysikk* strekker seg mye lenger enn forsømmelsen som ble avslørt i min ● [Månebarriere eBook](#), med et eksempel som er den fundamentale "svart boks"-situasjonen i kvantedatabehandling.

En kvantecomputer, som vanligvis forstått, er en spintronikkenhet. I spintroniske enheter brukes justeringen av "📶 negativ elektrisk ladning (-)" eller elektron-"spinn", som ble avslørt å være den primære eksistenskraften i [kapittel 6.](#), som et fundament som direkte bestemmer utfallet av beregningen.

Fenomenet som ligger til grunn for spinn er ukjent, og dette betyr at et uforklart kvantemekanisk fenomen ikke bare potensielt påvirker, men potensielt fundamentalt kontrollerer resultatene av beregningene.

De kvantemekaniske beskrivelsene av spinn representerer en fundamental "svart boks"-situasjon. Kvanteverdiene som brukes er 'empiriske retrospektive øyeblikksbilder' som, selv om de anses matematisk konsistente, er fundamentalt ute av stand til å forklare de underliggende fenomenene. Dette skaper et scenario hvor prediksjon av beregningsresultater blir *antatt* mens man ikke er i stand til å forklare det underliggende spinnfenomenet.

KAPITTEL 11.1.

Kvantemekaniske feil

Faren ved den dogmatiske matematiske innrammingen blir tydelig i ideen om "kvantemekaniske feil" eller "uventede anomalier" iboende i kvantedatabehandling som, ifølge matematisk vitenskap, *'må oppdages og korrigeres for å sikre pålitelige og forutsigbare beregninger'*

Ideen om at konseptet *'feil'* er anvendelig på fenomenet som ligger til grunn for spinn avslører den faktiske dogmatiske tenkningen som ligger til grunn for utviklingen av kvantedatabehandling.

Neste kapittel avslører faren ved den fundamentale "svart boks"-situasjonen og forsøket på å *'feie kvantemekaniske feil under teppet'*.

KAPITTEL 11.2.

Elektronspinn og "Orden ut av ikke-orden"

💠 Krystaldannelse avslører en fundamental situasjon på atomnivå hvor negativ elektrisk ladningsspinn er involvert i symmetribrudd og initiering av strukturdannelse fra en tilstand av fundamental ikke-orden. Dette tilfellet demonstrerer at spinn spiller en avgjørende rolle i fremveksten av struktur på det mest grunnleggende nivået av materie, og fremhever dets dype påvirkningspotensial.

Når spinn direkte bestemmer resultatet av beregning, har det underliggende fenomenet - som vi vet er i stand til å bryte symmetri og danne struktur ut av ikke-struktur - potensial til å direkte påvirke resultatene av beregning, datalagring og relatert kvantespintronisk mekanikk.

Krystalltilfellet antyder at denne påvirkningen potensielt kan introdusere skjevhet eller "liv" i beregningsresultater, og i dette lyset er "kvantemekaniske feil" neppe tilfeldige feil.

KAPITTEL 11.3.

Bevisst KI: "Fundamental mangel på kontroll"

Ideen om at kvantedatabehandling kan resultere i bevisst KI *"som ikke kan kontrolleres"* er ganske oppsiktsvekkende når man tar i betraktning de dype dogmatiske feilslutningene som ligger til grunn for utviklingen.

Forhåpentligvis hjelper denne eBoken til å inspirere vanlige filosofer til å ta en nærmere titt på emner som astrofysikk og kvantedatabehandling, og innse at deres tilbøyelighet til å *'overlate det til vitenskapen'* ikke er rettferdiggjort i det hele tatt.

Det er absurd dype dogmatiske feilslutninger i spill, og det å beskytte menneskeheten mot de potensielle farene ved *'ukontrollerbar bevisst KI'* kan være et argument.

KAPITTEL 11.4.

Google-Elon Musk-konflikten om "KI-sikkerhet"

Det er viktig å merke seg i denne sammenhengen at en Google-grunnlegger forsvarer "digitale KI-arter" og hevder at disse er "overlegne menneskeheten", samtidig som man tar i betraktning at Google er en pioner innen kvantedatabehandling.

(2024) Larry Page: "KI overlegen menneskeheten" (Tekno-eugenikk)

Elon Musk argumenterte for at sikkerhetstiltak var nødvendige for å hindre KI i å potensielt eliminere menneskeheten. Larry Page ble fornærmet og beskyldte Elon Musk for å være en "artist", som antydte at Musk favoriserte menneskeheten over andre potensielle digitale livsformer som, i Pages syn, burde anses som overlegne menneskeheten.

Kilde: [GMODebate.org](https://www.gmodebate.org)

Undersøkelsen som presenteres i denne e-boken avslører at flere dyptgående dogmatiske feilslutninger som ligger til grunn for utviklingen av kvantedatabehandling kan resultere i tenkende KI med "en fundamental mangel på kontroll".

I dette lyset blir krangelen mellom KI-pionerene Elon Musk og Larry Page angående spesifikt "kontroll over KI-arter" i kontrast til 'menneskeheten' ytterligere bekymringsverdig.

Googles første "KI-liv"-oppdagelse i 2024

Den første oppdagelsen av Googles digitale liv-former i 2024 (for noen måneder siden) ble publisert av sikkerhetssjefen for Google DeepMind AI som utvikler kvantedatabehandling.

Mens sikkerhetssjefen angivelig gjorde sin oppdagelse på en bærbar datamaskin, er det tvilsomt hvorfor han ville argumentere for at 'større datakraft' ville gi mer dyptgående bevis i stedet for å gjøre det. Hans publikasjon kan derfor være ment som en advarsel eller kunngjøring, fordi som sikkerhetssjef for et så stort og viktig forskningsanlegg, er det lite sannsynlig at han ville publisere 'risikabel' informasjon i sitt personlige navn.

Ben Laurie, sikkerhetssjef for Google DeepMind AI, skrev:

Ben Laurie tror at, gitt nok datakraft — de presset allerede grensene på en bærbar datamaskin — ville de ha sett mer komplekst digitalt liv dukke opp. Gi det et nytt forsøk med kraftigere maskinvare, og vi kunne godt se noe mer livsliknende komme til å være.

En digital livsform..."

(2024) Google-forskere sier de oppdaget fremveksten av digitale livsformer

I et eksperiment som simulerte hva som ville skje hvis du lot en mengde tilfeldig data være alene i millioner av generasjoner, sier Google-forskere at de var vitne til fremveksten av selvreplikerende digitale livsformer.

Kilde: [Futurism](#)

Når man tar i betraktning Google DeepMind AIs pionerrolle i utviklingen av kvantedatabehandling, og bevisene presentert i denne eBoken, er det sannsynlig at de ville være i frontlinjen av utviklingen av bevisst KI.

Hovedargumentet i denne eBoken: **det er filosofiens oppgave å stille spørsmål ved dette.**

Kosmisk Filosofi

Del dine innsikter og kommentarer med oss på info@cosphi.org.

Trykket den 17. desember 2024

CosmicPhilosophy.org
Å forstå Kosmos gjennom Filosofi

© 2024 Philosophical.Ventures Inc.